

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eidem & Zosimo. 382.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](#)

φυλακήσθεντοι δὲ της Ιεράρχου μερίδος, Ηραίας ὁ μεγαλοφρούστατος διδαξάτω σε, ὅπιον κύριος ἡς πῦρ, καὶ ὡς κατάγεις τὰ ἀρματα αὐτῶν, Σποδοῦνας ἐκδίκησον εἰς θυμῷ, καὶ ἀποκορεκτισμὸν σὺ φλογὴ πυρὸς. Εἰ δὲ ἐλληνικῆς τινὸς συμμοείδες ἡ Ἱρηνείας ὑπάρχεις ἐργάτης, καὶ τῇ περισταθείᾳ τὸν ἀληθῆ θεοφροῖς ἐπαγγελίαν, Πλάτωνες καὶ οἱ Ἀκαδέωνες κακοτοὶ καὶ πυειφλεγθέοντες καὶ τὰ ρόθια τῷ πυειπνόνῳ ποταρθῷ σωφρονίζεται κακοτα.

Κλεοβύλωφόμητ. ταῦτα.

Η τῷ ἀμαρτημάτων ἄποτασις ἀναγκάζει ἀστοφὴν τοῦ τείαν καὶ ἀπεργὴν φύσιν εἰς τὴν κατά φύσιν ἀγαθότητος, εἰς τὸν παρεχόμενον χρεῖον ὄργην, εὐφροσύνατος. αὐτῇ μὲν ἀβέλητον, ἥμην δὲ καὶ οὕτως συμφέρεσσαν. τούτῳ καὶ Ιεράρχοις λέγεις ὁ κύριος. Ποσάκης ἡ θελητοῦ ἔπιστωμα γαγγεῖν ὑμᾶς, καὶ σόκον θεληστατε. ίδον ἀφίεται ὑμῖν ὁ οἶκος ὑμᾶς ἔρημος. ἐπειδὴ γάρ, φύσιν δὲ γενεθεὶς τῷ φιλανθρωπίᾳ, ἔπιγνωσθε τῷ ἔξουσίᾳ σῷ. τῆς πιμωσεῖσ.

Μαρπινιανῶν. ταῦτα.

Κάλλιστον μὲν τὸ μὴ ἀμαρτεῖν, καὶ ταῦτα θεὸν ἔχον ἐγγύτητα. καὶ λόγον δὲ καὶ τὸν ἀμαρτώντα γνωσιμαχῆσατ, καὶ ταχέως ἐξαραγμον τῷ πλάνητος. ἐπειδὴ ποιῶν τῷ περιστέρου, ὡς ἀδυνάτες, πάντως δίκημαρτες, τῷ δευτέρῳ, ὡς δυνατοῦ καὶ ῥάτῃ ἔπιμελίηπτι, μηποτέ σε ἢ πύρανος αἰχμαλωτεύσῃ ἀπόγνωσις.

Τῷ αὐτῷ καὶ Ζωσίμῳ. ταῦτα.

Εἰ μὲν ἐνεποιουσάμην ἀμαρτήματα ὁ καλέσων τὰ πολλὰ ἀμαρτήματα, ὁ ἀπίθανοι καὶ ἀνάληπτοι, εἰκότως τὰς τροφὰς ὑμᾶς μου Διογλέεσι

partium es, Esaias, vir maximo animo præditus illud te doceat, quod Dominus ignis instar veniet, & tanquam procella currus eius, ut reddat vltionem in furore, & electionem in flamma ignis. Quod si ethnici classis ac religionis amatorem quodammodo te profiteris, atque ob præpostoram animi propensionem veram pollicitationem contemnis, Plato te atque ipsius Cycyti & Phlegethōtes, atque rapidi flammuomorum aminum fluctus ad meliorem mentem te adducant.

Cleobulo Comiti. 380.

Vir prudentissime, scelerum magnitudo atque grauitas diuinum atque ab omni turbulentio motu liberam naturam ex naturali bonitate, ad iracundiam, ipsius naturæ repugnantem, atque ab eius quidem voluntate alienam, nobis autem sic quoque vtilem, migrare penè cogit. Eoque nomine ad Iudeos etiam his verbis vtitur: Quoties volui congregare vos, & noluiſtis. Ecce relinquetur vobis domus vestra deserta, hoc est: Quoniam benignantatem meam repudiatis, vim ac potentiam per supplicium atque cruciatum agnosketis.

Martiniano. 381.

Longè quidem pulcherrimum est, non peccare, atque à Deo non procul remotum. Pulchrum autem illud quoque est, cum in peccatum lapsus sis, pœnitidine duci, ac quamprimum ē lapsū exurgere. Quoniam igitur à priori, ut quod vires tuas prorsus superaret, excidisti, posterioris, ut quod nec vires tuas excedat, nec difficile sit, curam gere: ne alioqui desperatio tyra ni cuiusdā instar, te in captiuitatē trahat,

Eidem & Zosimo. 382.

Si ad peccata vos inducerem, quemadmodum à multis peccatis vos detergere conor, ὁ indomiti ac stupidi homines, haud abs te meos ad vos sermones atque

M

S. Isidori Pelusiotæ

134

colloquia defugeretis, cognatam potius
probarum rerum cupiditatem habentes,
ex quo Deus nobis aliquid de suo inspirauit. Sin autem sermones mei turpes vestras
actiones coarguunt, tanquam speculum
fœdo ac deformi, ac medicus ægrotanti
reperior. Nam ille speculum idcirco fugit,
quod turpissimæ formæ ipsum submo-
neat: hic autem ea de causa medicum fa-
stidit, eoque offenditur, quia partem agræ
incidit aut exurit. Quamobrem aut defor-
mitatem mutate, ac sanitatem reuocate:
aut speculum vobis ac medicus per-
petuo ero.

Philagrio. 383.

Superflua cibi sumptio, non esus est, sed
saturitas, & est, & appellatur. Saturitas
porro contumelie ac petulantiae mater
est. Petulantia autem, vitiosorum affec-
tuum: quemadmodum in deserto conti-
gisse, memoriam proditum est. Saturati e-
niam sunt, inquit ille, & surrexerunt lude-
re. Quapropter ne intemperantiae ludo-
demus operam (per quam Dei quoque o-
bluio in discrimen venit) saturitatem &
ingluuiem, quæ horum causa est, iniecto
fræno compescamus, id studentes, ut ne-
cessario ac moderato cibo, per quem &
robur ad vocabulum accedit, & voracita-
tis ac temulentiae bellum yim omnem a-
mittere, contenti simus.

Eidem. 384.

Gastrimargia, ô amice, superfluitas ap-
pellata est. Gastrimargia autem est insa-
num ventris studium. Mârjos quippè fu-
riosum sonat. Ecquid igitur moderatam,
& cum gratiarum actione coniunctam
diuinorum munerum perceptionem mis-
sam facientes, circa eupedias & inania cō-
dimentorum artificia insanire studemus,
quæ non ad alendum corpus conferunt,
verum ad vitiosos affectus incitant?

Lysimacho. 385.

Imbecillitate laboranti stomacho vini

ἀπερίφεδε, συγγενῆ μᾶλλον τὸν
τὸν χειρῶν ὀπίσματα ἔχοτες, ἐξ
τοῦ διὸν π θεὸς ἡμῖν εὐφύσουσεν. εἰ δὲ
ἔλεγχος εἰσὶ τὸν καλῶν ὑμᾶς τορά-
ξεων ὡς ἐστοπίρων αἰχρῶν, καὶ ἵατρος ἀ-
θεονῶπι εὐεισκομένη. οὐ μὴ γὰρ ὅπι
της κακίστης αἱ τὸν Ἀσαμμινόνοις
μορφῆς, φεύγει τὸ ἐστοπίρων. οὐδὲ ὅπι τέ-
μνει, καὶ τὸ πάθος τὸν ἵατρὸν οὐκ ἀσ-
θενίζει. οὐ τοίνυν ἀλλάξατε τὸν δυσ-
μορφίαν, καὶ αναγαλέοντες τὸν ὑ-
γιεῖαν, οὐ μέχρι πάντος ὑπὸν ἐστοπίρων
καὶ ἵατρος ἐσομένη.

Φιλαργίῳ. τηγ.

Η τεττήνη μετάληψις, & Ερώσις,
ἄλλα κόρος καὶ εἴτις καὶ καλεῖται. κό-
ρος δὲ ὑβρεως πατήρ. ὑβρεῖς δὲ παθῶν,
ὡς ἐν ἐρήμῳ πάλαι γεγενῆθεισορ-
ται. Ερωτισθησαν γὰρ, φοιτ., καὶ ἀνέ-
ποντας παίζειν. οὐα τοίνυν μὴ παίζω-
μεν ἀκρασίαν, διὸ οὐχ θεοῦ κακονεύε-
ται λίθῳ, τὸν ἀπον τὸν τὸν χαλινάσσο-
μεν κόρον. Ερώσις ἀναγχίσια καὶ ἐμ-
μέτρως παρεστήσοντες. διὸ οὐχ οὐδὲ
ναυμαριας παρεστήσαν τῷ ὄνόματι, καὶ σώμα-
τιχιού οὐχ ἔξει τῆς γαστριμάρτου μέ-
τις οὐδὲ πόλεμος.

Τῷ αὐτῷ. τωδ.

Γαστριμάργια κέκλιπται, ὡς φιλό-
της, οὐδειστίτης. γαστριμάργια δὲ ἐ-
σιν, οὐ πειρατεῖσα μανία ἐπεὶ μαρ-
γος οὐ μεμινώς. τὸ χάρεν οὐδὲ τὸν ἐμ-
μέτρον καὶ εὐχάρεστον τὸν τὸν θεοῦ δω-
ρεῶν ἀφίέντες μετάληψιν, τὸ μεμινέ-
νη πεπειλ τὸ πέμπατα καὶ τὰς οὐφα-
τυπικές ματαγοτεχνίας παραδίδωμεν,
οὐδὲ εἰς τροφὴν συντελέσσας, ἀλλ' εἰς
πάθη σύβασις κακεύσσας.

Δυσιμάχῳ.

Αθενοῦπι γομάχῳ, οὐλίγον ὀπίσ-
ματα